

BREEKPUNT

Mijn worsteling met het leven als tennisprof

'Don't follow where the path may lead, go instead where
there is no path and leave a trail'

Ralph Waldo Emerson

Voorwoord

Dit project – mijn autobiografie *BREEKPUNT* – heeft de laatste vier jaar goeddeels stilgelegen. En eigenlijk vond ik dat wel lekker. Ik werd niet alleen als tennisser met rust gelaten – geen wedstrijden, geen oordelen, geen bijzondere resultaten en daarom nul media-aandacht – ik zocht ook privé de anonimiteit op.

Ik ben geen naam meer. Journalisten bellen niet meer. Ik krijg geen DM's meer van fans. Ik ben gewoon vergeten. Thiemo de Bakker? Die talentvolle gozer die het eigenlijk had moeten maken? Die was toch allang gestopt? Ja, dat klopt. Het is al heel lang klaar, hoewel ik nooit officieel afscheid heb genomen van profennis. Ik wilde geen media-aandacht, ik wilde rust. Bovendien: sporters die op Instagram emotionele afscheidsberichten aan hun fans gaan optikken vind ik ijdeltuiten.

Eigenlijk wil ik dit boek niet meer uitbrengen. Op aanraden van een aantal vertrouwelingen en mijn psychiater begon ik er in 2019 aan, samen met schrijver Pascal Lemaire. Zij zeiden dat het schrijven goed voor me zou zijn. Voor de verwerking van een decennium vol verrotte jaren.

Misschien heeft het geholpen, misschien niet. Wat ik wel weet: nu ben ik bang. Ik wil dit project het liefst laten ver-

dwijnen, zoals ik dat de laatste jaren ook met mijn tenniscarrière heb gedaan. Eigenlijk zoals ik heel mijn leven alles dat ingewikkeld is laat verdwijnen. Een afwezige vader, eet- of relatieproblemen, financiële missers. Gewoon onder het tapijt schuiven, dan is iedereen het de volgende dag weer vergeten.

Ik wil geen nieuws zijn. Ik wil geen dingen oprakelen. In mijn persoonlijke leven zijn lelijke dingen gebeurd, waar ik me voor schaam. Lelijke dingen op het vlak van verborgen relaties, drank, sigaretten, drugs, gokken, m'n familie pijn doen.

De lezers die nu opveren, moet ik helaas teleurstellen. Om mezelf, maar vooral om mijn omgeving te beschermen heb ik de grootste juice uit dit boek weggelaten. Als je het daarvoor hebt gekocht, leg het dan maar opzij.

Waar ik het wel over wil hebben is de keerzijde van het top-tennis. Fans denken vaak dat het leven in de top een prachtleven is, vol glitter en glamour, maar ik ben er meermaals aan kapotgegaan. Dat heeft deels te maken met mijn persoonlijkheid, dat geef ik meteen toe. Te vroeg succes, te vroeg te veel geld, te veel aandacht: het ging mijn pet te boven. De *lucky few* die het wél trekken, die niet ten onder gaan aan het nomadenbestaan, het reizen van toernooi naar toernooi, het wekelijks verliezen, het zzp-bestaan, zorgen over geld: dat zijn helden, mentaal de sterksten.

Ikzelf kon het niet aan. En ik weet dat ik daarin niet alleen sta.

Waarom ik het niet aankon, dáár wil ik graag over vertellen.

Mijn verhaal gaat over een speels kind met ambities, dat het

op Fristi en hamburgers tot Wimbledon-kampioen bij de jeugd schopte. Dat zich op de vleugels van zijn talent omhoog liet stuwen, zich kon meten met grootheden als Federer en Nadal. Dat de grootste successen had in 2010 en daarvan genoot. Maar het gaat ook over jeugdtrauma en verwaarlozing. Over depressie en vluchten in verslaving. Over hoe dat kind met die grote dromen op z'n 23^e keihard uit z'n luchtkasteel tuimelde en jarenlang alles gaf om terug te klimmen. Tevergeefs.

Ik ben niet per se blij met dit boek. Ik breng het uit omdat ik loyaal ben naar de mensen die veel tijd in dit project hebben gestoken. Ik heb veel te danken aan Remko, Kiki, Lars, m'n moeder, Maartje en Nina. Zij waren voor mij lichtpunten in de schaduwkanten van mijn tennisloopbaan.

Misschien heeft iemand wat aan mijn boek. Kan ik een jonge tennisser behoeden voor de fouten die ikzelf maakte, of op z'n minst een zachtere landing bezorgen. Misschien, heel misschien, sta ik er op een bepaald moment in mijn leven dan wel volledig achter dat mijn leven in de boekwinkels ligt.

Thiemo de Bakker

Februari 2025

1.

9 april 2019

‘Komt goed,’ zei ik de ochtend voor de wedstrijd tegen Dennis Schenk, mijn coach. Onweerswolken pakten zich samen. Ze wierpen een schaduw over een verder verlaten tennispark in Zuid-Italië. De verregende gravelbaan op het centre court voor ons uitgerold als een natte rode loper voor een tweedegrangs film. ‘Komt goed,’ zei ik tegen mezelf.

Het komt niet goed. Ik choke ’m voor het leven. Precies zoals in Marbella en Nice.

4-1 achter in de derde set, op de rand van wéér een nederlaag op een challenger. Het is oorlog in m’n hoofd. Mijn poten doen al anderhalve set niks. Geen gevoel. Geen coördinatie. Voetenwerk alsof ik op drijfzand speel.

Een parodie op tennis.

Ik sta op van het plastic bankje, loop door naar de baseline en krijg drie ballen toegeworpen. Aan de overkant van het net staat de Argentijn Federico Coria, een giftig mannetje dat vandaag mijn hoop aan flarden gaat slaan. Het repeterende geluid van geslagen tennisballen op de achtergrond. Loodzwaar gravel. Af en toe een kreun of een schreeuw van een andere speler. Er zit hooguit vijf man langs de kant. Ik hoef

*me tenminste niet te schamen tegenover duizenden mensen.
Want ik wéét hoe dat voelt.*

*Twee tikken op de onderkant van mijn schoenen. Drie keer
stuiteren, opgooien en serveren.*

*Mijn service, ooit een machtig wapen, loopt niet meer.
Coria zit achter elke return. De punten gaan in sneltreinvaart
verloren. Ik hoor 'm na elk punt zachtjes 'vamos' roepen. Tijd
om de tank erin te gooien.*

*Zwoegen op matige gravelbaantjes is mijn deel. Op oude
parken zoals dit hier, in de Italiaanse industriestad Barletta,
waar geen reet te doen is. Wat ben ik hier klaar mee. Klaar
met het nomadenbestaan. Klaar met mezelf teleurstellen.
Klaar met dit dorre tennisleven.*

Wederom word ik gebroken. 5-1 achter.

*Aan de voorbereidingen ligt het niet. Ik train twee à drie
keer per dag. Vecht voor een laatste kans. Maar ik kan trai-
nen wat ik wil; als ik niet fris in m'n hoofd ben, ga ik geen
wedstrijden winnen.*

*Vanuit mijn ooghoeken zie ik Dennis zitten. Kalmpjes zo-
als altijd, voorovergebogen, z'n kin leunend op zijn hand.
Wat zou hij denken? Bondscoach Paul Haarhuis stuurde dit
seizoen de beste coach met mij mee. Uit vertrouwen. Maar
ik sta de halve wedstrijd te trillen als een eerste klas amateur.*

*Verdoofd sjok ik van links naar rechts, in de laatste game
van de wedstrijd.*

*Er gaat amper een bal binnen de lijnen. Het feit dat ik
de openingsset in de tiebreak won, maakte de paniek alleen*

maar erger. Ik vind toch wel een manier om het te verneuken.

M'n tegenstander is het probleem niet. Deze Coria is drie keer zo slecht als zijn beroemde broer Guillermo, ooit finalist op Roland Garros. Hij heeft niet het spelletje waar ik bang voor ben. Een matige baseliner met weinig power, die harder kreunt dan dat hij slaat. Maar ik ben nu een nog veel matigere baseliner, omdat ik zand in mijn poten heb. Omdat m'n forehand wegvalt. Omdat ik in mijn hoofd zit en niet in mijn lijf. Omdat ik niet meer de arrogantie heb van vroeger.

De partij gaat verloren: 6-7 6-3 en 6-1. Ik geef een strakke hand aan het net.

De manier waarop ik deze wedstrijd verlies, is veel gruwelijker dan welke nederlaag ooit.

Het is niks meer. Punten jagen op de challengers is kansloos. Als het zo doorgaat, val ik buiten de top 400. De meeste spelers op de Tour zijn te goed voor mij. Of ik ben te zwak.

Een uur later zitten Dennis en ik tegenover elkaar in de hotellobby. De paniek die ik voel op de baan heeft plaatsgemaakt voor schaamte. Ik neem een slok van m'n cappuccino, het is verder stil. Hij kijkt me lang aan. Een blik van medeleven. Samen hebben we ons voorbereid op toernooien in Koblenz, Rennes, Quimper, Bangkok, Marbella en Nice. Hij prees me om het feit dat ik hard werkte. Tussendoor traiden we op Mallorca. Stiekem speculeerde ik op mijn favoriete gravelseizoen. Langzaam weer terug naar de top. Maar ik heb amper punten gehaald.

'Zelfs met het mes op de keel zou ik deze wedstrijd niet

kunnen terugzien,' zeg ik met gebroken stem.

'Nee, ik snap het. Ik vind serieus dat je dit jezelf niet meer aan moet doen.'

Mijn ogen vullen zich met tranen. Hij is zoals altijd pijnlijk eerlijk.

'Je hebt hier helemaal niks aan. Dit leven maakt je ongelukkig. Ik zie liever een gelukkige Thiemo die heel iets anders doet.'

Ik weet het.

Ik heb de druk te hoog opgevoerd. M'n zinnen gezet op die top 100. En op de Davis Cup Finals aan het eind van het jaar, waar ik met het Nederlandse team wil zijn.

Met m'n laatste krachten wilde ik alles nog repareren, alle teleurstellingen over m'n jojo-carrière wegspoelen. En nu is het klaar. Ik weet het. Ik weet wat me te doen staat. Maar ik durf het niet.

2.

Ik ben opgegroeid in 's-Gravenzande. Een klein, grijs stadje in het Westland, het voorportaal van mijn loze bestaan. Het is een stuk vergeten Nederland. Rijd je 's-Gravenzande binnen via de N220, een hoge dijkweg die voert langs een oneindige rij kassen, dan bekriipt je het gevoel dat je een soort niemandsland betreedt, waar je eerder de apocalyps verwacht dan het leven. Hier pak je de laatste afslag richting het niets.

In deze hele streek is überhaupt belachelijk weinig te doen. Misschien ligt precies daar de reden dat het Westland zoveel topsporters heeft voortgebracht: een totaal gebrek aan vermaak. Anderen beweren dat het de Rotterdamse no-nonsense mentaliteit is die ons naar de schaats-, hockey- en tennistop bracht. Al hebben de mensen die mij denken te kennen het natuurlijk liever over mijn gebrek aan mentaliteit.

Je zult er hopelijk achter komen dat het genuanceerder ligt.

Al in mijn vroegste herinneringen speelt de bal een hoofdrol. Ik zie mezelf rondrennen in de woonkamer van ons rijtjeshuis aan de Vogelkersstraat, op witte plavuizen, langs de antracietkleurige leren zitbank die even hoog was als ikzelf. De godganse dag trapte ik tegen mijn vilten voetbal aan. Er stond een Oranje Leeuw op, verwijzend naar het EK 1992,